

Szívhang

Szeretem ellen
nincs orvosság

Caroline Anderson

Páratlan anyuka

Anne Fraser

Dr. Fenegyerek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Caroline Anderson, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A SZÍVHANG 704. eredeti címe: *Tempted by the Single Mum*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Harlequin Books S. A., 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Szívhang 705. eredeti címe: *Daredevil, Doctor... Dad!*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 704–705. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-663-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Caroline Anderson
Páratlan anyuka

1. FEJEZET

Miért? Miért pont ma kell ezt művelnie valakinek, amikor amúgy is késésben van?!

Ellie dühösen nézte a kocsit, amely beállt az egyetlen szabad orvosi parkolóhelyre, és amely éppoly kevésbé volt ismerős neki, mint a vezetője. Az biztos, hogy nem a csapat tagja, tehát nincs joga itt parkolni.

De úgy tűnt, ez egyáltalán nem zavarja az illetőt: kiszállt, rámosolygott Ellie-re, aztán bezárta a kocsit, és besétált a rendelőbe.

Kinek képzelet magát ez az alak?! Ellie kikelt magából. A drága kocsi, a magabiztos fellépés, a felháborítóan jóképű megjelenés – láthatóan olyan emberről van szó, akinek mindig minden összejön az életben. De most ráfarag. Bárki is legyen ez a pasi – valószínűleg egy gyógyszergyár képviselője –, mindjárt megkapja a magáét!

Betolatott az utolsó, igen szűk parkolóhelyre a fal mellett, és súrlódó zajt hallott hátulról. Behunyta a szemét, mély levegőt vett. Kissé elhúzódott a faltól, aztán kipréselte magát az ajtón, futólag rápillantott a karosszéjára, majd átsietett a parkolón, és belépett a rendelőbe.

Az idegen lazán zsebre tett kézzel beszélgetett a recepciós Katie-vel, aki láthatóan el volt bűvölve tőle. Ellie megnézte széles vállát, keskeny csípőjét, formás fenekét és izmos lábát. Látszott rajta, hogy edzőterembe jár.

– Az orvosoknak fenntartott parkolóhelyen áll! – szólította meg, nehezen uralkodva magán.

A férfi mosolyogva fordult felé.

– Igen, én...

– Tudom, hogy nincs sok hely, de miért nem állt máshová? Csak ez a hely volt elég nagy az egójának? Hála magának, most meghúztam a kocsimat, és még késtem is, pedig már várnak a betegeim.

A férfi kissé felvonta a szemöldökét. Ellie látta, hogy Katie vadul gesztikulál a háta mögött, de nem törődött vele.

– Talán korábban kellene kelnie – válaszolta halkán az idegen.

– Magának pedig meg kellene tanulnia olvasni!

– Ellie! Dr. Kendal! – szólt Katie, aki még jobban zavarba jött.

Az idegen lazán elmosolyodott.

– Szerinem kezdjük újra. – Kinyújtotta a kezét Ellie felé. – Örülök, hogy megismerhetem, dr. Kendal! Nick Cooper vagyok. *Dr. Nick Cooper.*

Az új – és várva várt – kolléga...

Ragyogó!

Miért nem nyílik meg alattam a föld, hogy elnyeljen?!

Nicknek el kellett fojtania a nevetést.

Dr. Kendal látható döbbenettel rázta meg a fejét, majd valami bocsánatkérésfélét motyogott, és elmenekült a személyzeti bejáraton át. Nick leengedte a kezét, vállat vont, és rámosolygott a recepciósnőre.

– Szóval ő dr. Kendal – jegyezte meg.

– Igen. Ellie. Sajnálom, amúgy nagyon kedves. Nem tudom, most mi van vele.

Nick vágott egy grimaszt, aztán besétált a rendelőbe, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Én igen. Elfoglaltam az utolsó parkolóhelyet, és most meghúztam a kocsiját. Ha tudtam volna, ki ő, máshova parkolok.

– Csak részmunkaidőben dolgozik, valószínűleg azért nem találkozott vele az interjún. És gyalog szokott bejárni. Szóval nem tudhatta.

Nick bólintott.

– Nem, de biztos vagyok benne, hogy hamarosan jobban megismerjük egymást.

Katie még mindig zavartan mutatott egy ajtóra.

– Jöjjön, bemutatom az adminisztrációs csapatnak. Szerintem dr. Gallagher egy perc múlva itt lesz, hogy üdvözlje. Szóltam neki, hogy megérkezett.

Miközben követte Katie-t az irodába, Nick kereste a szemével a temperamentumos kolléganőt, de az nem mutatkozott.

Kár. De végül is mindegy, bőven lesz idejük megismerni egymást. Már alig várta, hogy lefolytasson vele néhány érdekes beszélgetést...

Ellie összepréselte az ajkát, és visszapislogta feltörő könnyeit, miközben becsukta maga mögött a rendelő ajtaját, és nekidőlt. Lehetett volna rosszabb is. Szerencsére egyetlen beteg sem látta, milyen kínos helyzetbe hozta magát.

Vett néhány mély lélegzetet, hogy megnyugodjon.

A halk kopogásra összerendezte. Gyorsan odébb lépett, kinyitotta – és a legrosszabb rémálmával nézett szembe: az új kollégával, aki nyilván máris gyűlöli.

– Katie szerint ez jót tenne magának – mondta a férfi rezzenéstelen arccal.

Ellie gyanakodva nézte a csésze teát, amelyet Nick feléje nyújtott.

– Miért tesz békeajánlatot? Nekem kellene bocsánatot kérnem. Vagy rakott valamit a teába?

– Ne hozzon kísértésbe! – Nick ferdén elmosolyodott. – Ez nem békeajánlat. Katie akarta behozni, de gondoltam, tisztázhatnánk a dolgot.

Ellie elfogadta a csészét, és kényszerítette magát, hogy a férfi szemébe nézzen. Önkéntelenül is leeresztette a vállát.

– Sajnálom, nem tudtam, hogy ki maga. Ez persze nem mentség, de... Azt hittem, csak hétfőn kezd, nem számítottam magára. És fel sem ismertem, aztán meg elhappolta az utolsó helyet az orrom előtt, aztán még a falnak is nekimentem... szóval elszakadt nálam a cérna.

– Semmi baj, Ellie. Felejtse el, és kész. Igaza van, csak hétfőn kezdek. Ma csak bemutatják nekem a rendelőt és a személyzetet. És bocsánat, hogy beálltam a helyére, Lucy mondta, hogy nyugodtan álljak oda, mert maga gyalog szokott bejárni.

– Igen, majdnem mindig, de ma késésben voltam.

– Lucy említette, hogy kevés a parkolóhely az építkezés miatt.

Ellie bólintott, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Igen, bár hamarosan befejezik, ha minden igaz. Bocsánat, de nem beszélhetnénk később? Nem akarok megint udvariatlan lenni, de várnak a betegeim, és már így is megcsúsztam.

– Persze, nem gond. És sajnálom a kocsiját is.

– Hagyja csak. Joga volt ott parkolni, én meg teljesen túlreagáltam. És köszönöm a teát. Ez ma az első.

Nick mosolyától Ellie megborzongott.

– Szívesen. Majd később találkozunk. – Megremegett a férfi szája széle. – Maga megtanít olvasni, én pedig megtanítom, hogy kell leolvasni az órát.

Ellie a szemét forgatta.

– Ó, le tudom én! Öt huszonhétkor keltem.

– Akkor nem tartom fel tovább. Később még találkozunk.

Miután Nick becsukta maga mögött az ajtót, Ellie az asztalára tette a csészét, kezét mosott, és bekapcsolta a számítógépét – de egész idő alatt a férfi mosolyára gondolt.

– Szedd össze magad! – szólalt meg fennhangon, ivott egy kortyot a teából, és megnyomta a gombot, hogy behívja az első beteget.

Miután végzett a délelőtti rendeléssel, Ellie felment az emeletre a társalgóba, hogy készítsen magának egy kávé, és egyen valamit. Ott találta Nicket egyedül. A férfi felemelte a tekintetét az asztalon szétterített papírokról, és ránézett azzal a hihetetlenül kék, lehetetlenül szép szemével.

– Minden rendben?

– Még élek – nevetett Ellie. – A szégyenbe nem szoktak belehalni az emberek. Magára hagyták?

– Mindenkinek dolga van, én meg épp átolvasom az iratokat, és reméltem, hogy eljön, és kezdhethük előlről.

– Nem kell, Nick. Nem hagyhatnánk ennyiben? Nem szoktam ilyen goromba lenni.

– Elhiszem. De kárt tett a kocsijában.

Ellie megvonta a vállát, és a vízforralóhoz ment.

– Alig látszik. És akkor sem kellett volna ilyen gorombának lennem.

Nick felállt, és odament hozzá.

– Kezdjük előlről. Nick vagyok.

– Én pedig Ellie.

A férfi kezét nyújtott neki, és mikor Ellie elfogadta, rákulcsolta az ujjait. Abban a pillanatban forróság futott át a testén, és gyorsan elengedte Nick kezét. Bekapcsolta a vízforralót, és keresztbe tett lábbal, összefont karral a munkalapnak támaszkodott.

Miért kell ennek a pasinak ilyen átkozottul szexinek lennie?

– Csinálok magának teát, addig ehetsz valamit. – Nick ajkán megint mosoly bujkált. – És ha már itt van, elmondhatná, miért kelt fel öt huszonhétkor.

Ellie odaadta neki az üres csészét, és az uzsonnásdobozával az asztal másik oldalára telepedett, hogy legyen köztük távolság.

– Kávét kérek tejjel, cukor nélkül. És sokszor kelek ilyen korán. Kiteregettem, újra bekapcsoltam a mosógépet, lezuhanyoztam, felöltöztem, felébresztettem a gyerekeket. Nagy nehezen rávettem őket, hogy kezdjenek öltözni, aztán reggeliztünk. Maisie hisztizett, mert még nem száradt meg a kedvenc ruhája, Oscar nem találta a fél pár cipőjét, ezért rájött a hisztiroham, Evie meg bepisilt, úgyhogy megint tisztába kellett tennem. Addigra Oscar levette a cipőjét, és eldugta, Maisie meg harmadszor is átöltözött. Szóval igazából tök átlagos reggel volt.

Nick letette elé a kávét, a szeme vidáman csillogott.

– Ajaj! – mondta, majd visszaült az asztalhoz, és együttérző pillantást vetett Ellie-re. – Nem valami jó kezdet.

Ellie hiába próbált kicsikarni magából egy mosolyt. Nick erre elkomorult, és kissé közelebb hajolt hozzá.

– Jól van? – kérdezte halkán.

Ellie megvonta a vállát.

– Persze. Csak fáradt vagyok. És lehetett volna rosszabb is. – Evett a salátájából, és próbált nem gondolni a férfi gyönyörű szemére. – Legalább semelyikük sem hányt este vagy lázasodott be, de az óvónőket sajnálom. Oscar egyfolytában ordított az óvodában, mert cipő nélkül tettem be a kocsiba, Maisie meg még mindig dacos volt.

– És Evie? Úgy hívják, ugye?

Ellie mosolyogva tette le a villát.

– Igen. Ő kedves és vidám volt, mint mindig. De már nem tart sokáig, nála is jön a dackorszak.

Nick hátradőlt, és kérdően nézett rá.

– És a férje?

Ellie kiegyenesedett, újra megfogta a villáját, és a salátáját piszkálta.

– Elváltam.

– Aha. Üdv a klubban! Ne beszéljünk erről, jó? Biztos vannak kellemesebb témák is.

Nick elfordította a tekintetét, de Ellie még meglátta benne a szomorúságot.

– És mióta dolgozik itt? – érdeklődött a férfi.

– Bő három éve kezdtem, nem sokkal Maisie születése után. Volt egy lakásunk Londonban, de David szülei itt élnek Yoxburghben, úgyhogy vettünk egy nyaralót közel hozzájuk. De mivel David legtöbbször külföldön dolgozott, Maisie születése után ideköltöztünk, és megtartottuk a londoni lakást. Amikor tíz hónapos volt, munkába álltam. Aztán két hónap múlva kiderült, hogy terhes vagyok Oscarral. Aztán jött Evie.

Ellie nem akart erről beszélni, mert még most, majdnem két év után is fáj neki David viselkedése. De remekül boldogul nélküle, még jobban is, mint vele, bármennyire is nehéz néha.

– Most hány évesek? – kérdezte Nick.
– Maisie most lett négy, Oscar két és fél, Evie meg lassan tizenöt hónapos.
Nick meglepett arcot vágott.
– Hű, ez...
– Nevetséges, tudom. Három gyerek szűk három év alatt.
Nick lassan kifújta a levegőt.
– Nem nevetséges, de elég húzós egy egyedülálló anyának, főleg ha mellette dolgozik is. Néha kész rémálom lehet.
Ellie megrázta a fejét.
– Sok örömöm van bennük, ha levegőhöz jutok. A ma reggel pont nem ilyen volt, de a világért sem cserélném el semmire.
– Persze hogy nem. Gondolom, mindennél jobban szereti őket.
– Igen. És most maga jön. Miért van itt?
Nick megvonta a vállát.
– Miért ne? Teljes változást akartam az életemben. Nincsenek kötelezettségeim, és ez az a fajta munka, amire mindig is vágytam. Így kellett lennie.
– És mi van a gyerekeikkel?
– Nekünk nincsenek. Ha lettek volna, a feleségemmel maradtam volna. A gyerekek életre szóló kötöttséget jelentenek.
Ellie halkán fújta egyet.
– Jónak mondja! Az exem elhagyott, amikor nyolchetes terhes voltam Evie-vel.
Nick döbbenetesen nézett rá.
– Komolyan? Pedig tudta, hogy terhes?
Ellie keserűen felnevetett. Persze hogy tudta: azért hagyta el.
– Azt hittem, nem akarunk erről beszélni.
De Nick nem tágított.
– Találkozik rendszeresen a gyerekekkel?
– Ó, igen. Kéthetente jön, és a szüleinél alszik. Szerintük rémes, hogy a fiuk elhagyott engem, de azt sem értik meg, hogy nem akarom visszaszerezni. De tartják velünk a kapcsolatot az unokák miatt, és a gyerekek is nagyon szeretik őket. Nagy pech ez Davidnek.
– Idióta... – Nick felemelte a kezét. – Bocsánat, nem tartozik rám.
– Semmi baj. Rajta kívül mindenki egyetértene ezzel, de ő szerencsére nincs itt, hogy tiltakozzon.
Leszedné a fejem, amiért meghúztam a kocsimat.
Nick elfintorodott.
– Sajnálom. Nekem kellene fizetnem a javítást.
– Miért? Nem maga vezetett.
– Nem, de az én hibám volt, és nem igazán tettem jobbá a reggelét.
Ellie viszonzta Nick mosolyát, és azon tűnődött, miért van rá ilyen erős hatással.
– Fátylat rá! De most már vissza kell mennem dolgozni, ügyeletben vagyok. – Ellie felállt, egy pillanatig habozott, aztán kezet nyújtott Nicknek. – Akkor... barátság?
Amikor Nick megfogta a kezét, Ellie-t megint átjárta a forróság.
– Barátság – mormolta Nick.
– Jó, akkor hétfőn találkozunk.
A következő pillanatban bejött Lucy Gallagher.
– Dehogy, ma este is találkozol vele a vacsorán! – mondta.
– Vacsorán? – ismételte Ellie értetlenül.
– Persze. Tudod, az üdvözlővacsora.
Jaj, ne!
– Az nem jövő pénteken lesz?
– Nem, ma hétkor. Ó, nincs bábiszittered?
Ellie behunyta a szemét, és csendben elszámolt tízig. Talán Liz segíthetne. Már megint kénytelen

lesz szívességet kérni tőle.

– Nincs, de megkérdezem az anyósomat, és majd szólok. Megpróbálok eljönni, de valószínűleg nem tudok sokáig maradni.

Lucy mosolyogva megrázta a fejét.

– Nyugi, megértem.

– Most mennem kell, sok a beteg.

Ellie mindkettőjükre rámosolygott, aztán fogta a kávéját, és visszament a rendelőbe.

A keze még mindig bizsergett a férfi érintésétől.

Később felhívta Lizt, aki vállalta a bébiszitterkedést, így Ellie-nek estefelé már csak az volt a gondja, mit vegyen fel a vacsorához. Némi tanakodás után egy bő felső, nadrág és elegáns cipő mellett döntött. Megigazította a sminkjét, és egy üveg borral a kezében elindult Gallagherékhez gyalog, mert közel laktak.

Nick együtt ült Gallagherék asztalánál az új kollégákkal és partnereikkel. Olyan volt az egész, mint egy vasárnapi családi vacsora, és ez nagyon tetszett neki. Szívesen elbeszélgetett volna Ellie-vel, de hiába ült vele szemben, nem volt módja rá, mert mindenki kérdésekkel bombázta. Mikor azonban a főétel után mindenki helyet cserélt valakivel, egyszer csak mellette találta magát. Rögtön érezte, hogy van köztük bizonyos feszültség.

– Kér valaki kávé? – kérdezte Lucy, a háziasszony a desszert után.

Ellie megrázta a fejét.

– Nem. Kösz mindent, Lucy, de nekem mennem kell, fáradt vagyok.

– Én is. – Nick bűnbánó mosollyal felállt. – Örülök, hogy találkoztunk, és alig várom, hogy együtt dolgozzunk, de a hétvégén legalább úgy nagyjából rendet kell raknom a házamban.

– Szólj, ha kell segítség – mondta Andy Gallagher, mire a többiek is buzgón bólogattak.

Nick megköszönte az ajánlatot, Lucynak és Andynek pedig a vendéglátást, aztán kinn találta magát Ellie-vel a kocsibehajtónál.

– Gyalog jöttél? – kérdezte.

– Igen, miért?

– Én is. Hazakísérlek.

– Nem kell.

– De, de. Nem akarom, hogy a lelkiismeretemen száradjon, ha netán...

Ellie most már nevetett.

– Nick, ez itt Yoxburgh. Itt semmi veszély nem fenyeget.

– Akkor is – erősködött Nick. – Egyébként is van néhány kérdésem.

– Mint például?

Lassú tempóban elindultak.

– A rendelővel kapcsolatban – rögtönzött Nick. – Úgy hallottam, Brian nemrég kivett egy hosszabb szabadságot.

– Igen. A felesége rákos lett, tavaly halt meg ötvennyolc évesen. Brian ápolta.

– Nehéz lehetett neki.

– Hát igen. Volt egy rész munkaidős helyettesítőnk, aztán Brian újra munkába állt. Szerintem örült, hogy végre megint dolgozhat, mert nagyon el volt szigetelve.

Nick jól ismerte az érzést. Először otthagya Rachel, aztán meghalt az öccse, Sam. Alaposan rájárt a rúd akkoriban.

– És mire vagy még kíváncsi? – kérdezte Ellie.

Nick ismét improvizált valamit, hogy ne kelljen Samre gondolnia. Végül Ellie megállt egy egyszerű, régi kis ház előtt, amelyből fantasztikus kilátás nyílt a tengerre.

– Látod? Itt nincsenek rablók és erőszaktevők – mondta mosolyogva.

– Úgy tűnik. Akkor jó éjszakát!

Elli hallgatott egy pillanatig, aztán ránézett.

– Egy kávé?

- Azt hittem, lefekszel aludni.
 - Igen, de előbb el kell lazulnom. És beszélhetünk a munkáról is, ha akarsz. Te döntesz.
 - Semmi kávé – mondta Nick, és mintha csalódást látott volna átsuhanni Ellie arcán. Mosolyogva hozzátette: – Inkább tea.
- Ellie halkan felnevetett, és a bejárati ajtó felé fordult.
- Akkor gyere be!

2. FEJEZET

Az egész házban óriási volt a rendetlenség. Miért is hívta be Nicket? Alighanem elment az esze...

– Bocs, hogy ekkora a kupi, nem volt időm rendet tenni.

Nick nevetett.

– Ne aggódj, láttam már sokkal rosszabbat is.

– Attól még nem vagyok rá büszke.

Nick megint nevetett, amitől Ellie-t furcsa nyugtalanság fogta el. Megtöltötte a vízfornalót, és azon tűnődött, mit gondolhat a férfi a házáról, és hogy őt ez miért érdekli egyáltalán.

– A gyerekek rajzai? – kérdezte Nick a hűtő felé biccentve, amelyen rajzok és fényképek voltak, mágnessel rögzítve.

– Hát, nem is az enyémekek – felelte Ellie nevetve.

Nick arcán egy pillanatra bánat suhant át, ami szöveget ütött a nő fejébe, de nem tette szóvá.

– Hogy iszod a teát?

– Tejjel, cukor nélkül. – Nick körbenézett. – Hogy jutsz ki a kertbe? Gondolom, van kert.

– Persze. Vagy a nappalin át, vagy kívülről, a házat megkerülve. Megmutatom, ha bírod a káoszt.

– Bírom.

Nick követte Ellie-t a tengerre néző étkezőbe.

– Erre nem számítottam. Ez egészen különleges.

– Ezért vettük meg a házat. Csak épp nincs időm élvezni, de még ha lenne is, alig lehet látni a tengert, mert annyira rossz a ház elrendezése. Igazából túl kicsi három gyereknek, de arra meg nincs pénzem, hogy kibővítssem, vagy nagyobbat keressek. David azt mondja, elég, ha visszafogadom őt, és jobb lesz a helyzet.

– De gondolom, ez fel sem merül – jegyezte meg Nick óvatosan.

Ellie nevetett, és visszavezette a konyhába.

– Szerintem ő sem gondolja komolyan. De tényleg nem akarom, hogy visszajöjjön.

Elkészült a tea. Átmentek a nappaliba, és leültek a kanapéra. Ellie észrevette, hogy Nick összerezzen, és az arca eltorzul egy pillanatra.

– Jól vagy? – kérdezte. – Mintha fájna valamid.

– Á, nem nagy ügy, egy régi sérv. Mindig előjön egy kicsit, amikor megerőltetem magam. Semmiség.

– Megerőltetted magad?

– A költözködésnél. Elég sokat cipekedtem.

– Mért nem hívtál költöztetőcéget?

Nick elmosolyodott.

– Hívtam, de még így is sok munka maradt. Az én hülyeségem. Meg kellett volna mondanom, hova rakják a dolgokat. Most már többé-kevésbé minden a helyén van, már csak ki kell pakolnom.

– Hol laksz?

– Gyakorlatilag egy köpésre innen, egy kis utcában, a strandra vezető lépcső közelében.

– Hú, a Jacob's Lane? Azt ismerem, van ott néhány szép ház. Melyik a tiéd?

– Jobb kéz felől egy kis faház a hetvenes évekből, fura nyeregtetővel.

– Ó, tudom! Egy ideje üresen állt. Nagyon tetszik.

– Aha, nekem is. Kívülről unalmas, de belül klassz. És van egy szép kertje, ami az összes földszinti szobából megközelíthető. A tengerre nem lehet rálátni, de van két lábam, és gyakorlatilag a parton élek.

Ismét megvillantotta ferde mosolyát, amelynek varázslatos ereje volt. Ellie kénytelen volt beismereni, hogy vonzódik az új kollégához. De sebjaj, együtt tud ezzel élni, a lényeg, hogy jól kijöjjenek egymással a munkahelyükön.

– Sok mindent kell rajta felújítani?

– Nem, már csak néhány apróság van hátra. Hála istennek, teszem hozzá. Most már csak nyugalomra vágyom.

– Én is, de nekem nehezen jön össze. Én már annak is örülnék, ha hat órát tudnék aludni egyhuzamban. – Ellie mintegy végszóra ásított egyet. – Bocs!

Nick mosolygott.

– Hosszú napod volt, én meg feltartalak. Jobb, ha megyek. Hátha többet is tudsz aludni hat óránál.

– Az szuper lenne. Lehet, hogy reggel még egy csésze teát is megiszom az ágyban, és élvezem a kilátást a tengerre. Ez teljesen új lenne.

Nick felállt, megint összerendezte a fájdalomtól, aztán kivitte a csészét a konyhába, és a bejárati ajtóhoz ment. Ott megfordult, és mosolyogva, szemében lágy kifejezéssel Ellie-re nézett.

– Köszönöm a teát és a körbevezetést.

– Szívesen. Kösz, hogy hazakísértél. Hétfőn találkozunk.

– Már nagyon várom.

Pillanatnyi habozás után Nick átölelte Ellie vállát, megpuszilta az arcát, és távozott.

Ellie utánabámult, és megérintette az arcát, amely még mindig bizsergett. Őrület, hogy ilyen hevesen reagál egy férfira, aki első ránézésre ellenszenves volt neki! Máris megkedvelte, és szeretett volna többet megtudni róla – például hogy miért nincsenek gyerekei, miért ment tönkre a házassága, és miért költözött ide hirtelen ötlettől vezérelve.

Túl sok kérdés... Igazából semmi köze hozzá. Nick csak egy kolléga.

– Szedd össze magad, Ellie! – mondta fennhangon, és becsukta az ajtót.

A fenébe is, miért kell Ellie-nek ilyen kedvesnek lennie? – tűnődött magában Nick, miközben a drága skót whiskyt kortyolgatta, melyet az ilyen bánatos pillanatokra tartogatott. Bármilyen vonzónak találja is a hosszú, barna hajával, kifejező, szürkészöld szemével, nőies domborulataival, egy háromgyerekes nő szóba sem jöhet nála.

Új kollégái kedves, vidám társaság, már alig várta, hogy együtt dolgozzon velük. Jó lenne újra egy csapathoz tartozni, miután az öccse állapotának romlása miatt négy éven át csak helyettesként vállalhatott munkát különböző helyeken. Hiányoztak neki az emberi kapcsolatok, az érzés, hogy tartozik valahová – ha minden jól megy, ezt itt megtalálja.

Azzal meg majdcsak megbirkózik valahogy, hogy a rendelőben naponta egy levegőt fog szívni az egyik legelbűvölőbb nővel, akivel valaha találkozott.

Amikor hétfőn reggel nyolc óra tízkor Ellie megérkezett a rendelőbe, Nickkel futott össze a lépcsőn, aki épp lefelé jött.

– Jó reggelt! – mondta Ellie. – Nem láttam a kocsidat, azt hittem, megelőztelek.

– Bocs, hogy csalódást okozok, de én már fél hét óta itt vagyok – mosolygott Nick. – Lucy és Julia is korán bejött, hogy megbeszéljük a napirendet.

– A hétfő délelőttök mindig hajtósak. Ittál már teát?

– Nem, csak kávé, de még van forró víz a forralóban. Egy perc múlva jövök.

Ellie bólintott. Ahogy elhaladtak egymás mellett a lépcsőn, egy pillanatra összeért a karjuk, aminek nyomán ismét jelentkezett az a bizsergető melegség, ráadásul Nick arcszeszének illata is meglegyintette, amitől feltámadt benne a vágy, hogy a mellére hajtsa a fejét, hozzásimuljon, és élvezze a teste melegét.

Ellie, Ellie, nem lesz ez így jó...

Készített magának teát, bevitte a rendelőbe, és bekapcsolta a számítógépet.

Hamarosan kopogtak az ajtón.

– Szabad!

Nick volt az, arcán komoly kifejezés ült.

– Van egy perced? Nálam van az egyik beteged, de úgy látom, inkább téged akar. James Golding. Ráérsz most?

– Ja, Jim! Persze, küldd át. Kedves öreg fickó, sosem csinál jelenetet. Három bypassműtétje volt, de néha még mindig baj van a szívével.

– Köszí, akkor átküldöm, én meg átveszem a te betegedet.
Egymásra mosolyogtak, és Nick újra becsukta az ajtót.
Hamarosan megjelent Jim Golding.

– Jó reggelt, Jim! Hallom, látni akar.
Az öreg fáradtan rámosolygott.

– Azt mondták, nem ér rá.
– Igen, de cseréltünk a kollégámmal. Üljön le, és mondja el, mi a baj.

– Milyen panaszai voltak Goldingnak? – kérdezte később Nick a társalgóban.
Ellie a vízforraló mellé tette a csészéjét. Nem tudta, hol kezdje.
Nick felállt, odament hozzá.

– Valami baj van?
Ellie grimaszt vágott.

– Nem tudom. Azt mondta, hogy tulajdonképpen jól van, de néha szúrást érez a mellkasában. Átküldtem Meganhez EKG-ra és nagy vérképre. Csak a biztonság kedvéért. És kérte, hogy töltsék ki neki egy nyilatkozatot orvosi kezelés visszautasításáról, ha súlyos szívrohamot kapna.

– Tényleg?
Ellie bólintott.

– Igen, és ez nagyon nem tetszik nekem. Az ösztönöm azt súgja, hogy van valami, amit nem mondott el nekem.

– Igen, ezt ismerem.
– És jobb, ha az ember hallgat az ilyen megérzésekre.
Nick futólag elmosolyodott.

– Talán csak túl óvatos vagy.
Amikor aztán Ellie visszament a rendelőbe, és a leleteket tanulmányozta, egyszer csak kiáltást hallott. Rohant ki a folyosóra, és ott találta Nicket, amint térdelve James Golding fölé hajol.

– Mi történt?
– Nem tudom, lehet, hogy infarktus. Még egy EKG-t kell csinálnunk. Vagy várj... nem, nem, nem, mégsem!

Nick már kigombolta Jim ingét, és a mellkasát hallgatta.

– Na?
Nick a fejét rázta, és megkezdte az újraélesztést.

– Szívleállás. Hívd a mentőket!
– Nem. Nick, hagyd abba! – Ellie letérdelt mellé, és rátette a kezét a kezére. – Most írta alá a nyilatkozatot. Nem szabad újraéleszteni, nem akarja. Tavaly halt meg a felesége, és nem tudta feldolgozni a halálát.

Nick lassan felemelte a kezét, egy darabig mereven bámulta a halott öregembert, aztán behunyta a szemét, és a sarkára ereszkedett.

– Le kell zárni a folyosót, és bevinni egy szobába, amíg elszállítják – mondta. – Majd én gondoskodom róla. Te meg intézd a telefonokat.

Ellie bólintott, és visszament a rendelőjébe. James Golding lányát is felhívta, és a hangpostán visszahívást kért. Tulajdonképpen nem ért volna rá meggyászolni a beteget, akit az utóbbi hónapokban megszeretett, de a szíve nehéz volt, és szüksége volt néhány pillanatra...

Egy könnycsepp pottyant a kezére, és letörölte. A következő pillanatban hallotta, hogy nyílik az ajtó, s épp csak odafordult, Nick már át is karolta.

– Sajnálom, hogy nem tudtam megmenteni – mondta halkán.
Ellie megrázta a fejét, és kissé eltávolodott tőle, mert zavarba jött.

– Nem kell. Ő akarta így. Bárcsak többet tehettem volna érte!
Nick elengedte, és gyengéden letörölt egy könnycseppet az arcáról.

– Teljesítetted az utolsó kívánságát, Ellie. Gyorsan történt, nem szenvedett. Szerintem megérezte. Ellie bólintott, aztán mély levegőt vett, kifújta az orrát, és kicsikart magából egy mosolyt.

– Sajnálom, hogy már az első napodon elvesztettél egy beteget. Jól vagy?

Nick Ellie-re pillantott, aki aggódva figyelte az arcát. Bezárta a fájlt, amelyen dolgozott, lecsukta a laptopot, és felállt.

– Igen. Megecsik az ilyen. Egyszer mindenki elér az út végére, és különben is, nem az én betegem volt. És te? Jól vagy?

– Igen – felelte Ellie nem túl meggyőzően.

– Jó sokáig dolgozol.

Már estére járt az idő.

– Hétfőn mindig rendelek délután is. Ma sok volt a munka, de már végeztem. Örülök, hogy még itt vagy. Beszéltem Mr. Golding lányával, megköszönte, hogy gondoskodtunk az apjáról, és elengedtük, ahogy kívánta.

– Tudod, mit mondott, amikor rátaláltam a földön? „Te jó ég, mekkora hajcihőt csináltam!”

Ellie-nek elszorult a torka, és nyelt egyet. Aztán halkán felnevetett.

– Ez annyira rá vall! Igazi úriember volt.

– Menned kell a gyerekekért?

– Nem, az anyósom, Liz már elhozta őket, és elő is készíti a lefekvéshez.

– Akkor hazakísérlek. Most indulok.

Pillanatnyi habozás után Ellie bólintott, és bágyadtan elmosolyodott.

– Rendben. De csak az utca végéig, onnan egyedül megyek.

– Mert nem akarod, hogy az anyósd mindenfélét gondoljon?

– Olyasmi. És szerintem neked sem hiányoznak a kis szörnyetegek ez után a hosszú nap után.

Elég idegesítőek tudnak lenni, amikor fáradtak.

Nick mosolyogva ingatta a fejét.

– Nyugi, úgyis ki kell vinnem a kutyát.

– Nem is tudtam, hogy van kutyád.

– Mert nem is volt, egészen tegnapig, amikor a szüleim áthozták. Az öcsémé volt.

– És most miért van nálad?

Nick elfordította a tekintetét.

– Tavaly meghalt az öcsém – válaszolta, és összeszorult a gyomra.

– Jaj, Nick, annyira sajnálom! Nem is tudtam.

Együttérző hangja átmelegítette Nick lelkét.

Lesétáltak a lépcsőn.

– Honnan tudhattad volna? Egyébként Rufus úgymond örökbe fogadott, és a szüleim szerint nagyon hiányolt, ezért mondtam nekik, hogy hozzák át. Tegnap a húgomnál voltak látogatóban Ketteringben, szóval épp útba esett.

– És milyen fajta? – érdeklődött Ellie.

– Spániel. Aranyos, és nagyon békés. Az élete nagy részét Sam ágyában töltötte, és mindig jelzett, ha Samnek rohama volt. Ez nagyon hasznosnak bizonyult.

– Akkor kiképzett kutya?

– Nem. Betegesen engedetlen volt, de nagyon ragaszkodott Samhez. Amikor Sam már nem ismert fel minket, őt még akkor is felismerte.

– Milyen betegsége volt az öcsédnek?

Nick megvonta a vállát.

– Soha nem állapították meg pontosan. Születésétől fogva beteg volt, sok szempontból súlyosan fogyatékos. Harmincnyolc éven át körülötte forgott a szüleim élete.

És az övé is, de ez egy másik történet.

Ellie finoman megérintette a karját.

– Nagyon sajnálom.

Nick bólintott, és tovább sétált. Amikor elértek Ellie utcájához, megállt, és rámosolygott a nőre.

– Szóval itt kell visszafordulnom. Gondolom, egyedül is hazatalálsz.

Ellie a szemét forgatta, aztán oldalra billentette a fejét, és kérdően nézett rá.

– Jól vagy?

– Persze. Mért ne lennék?

Ellie szeretetteljesen rámosolygott.

– Látom, hogy szomorú vagy.

Az is volt. És büntudatot érzett, amiért megkönnyebbült, amikor Sam végre örökre elaludt.

Nick mosolyt kényszerített magára.

– Jól vagytok, Ellie. Találkozunk holnap?

Ellie bólintott.

– Hétfőn, kedden és pénteken dolgozom.

– Majd teszek fel vizet – ígérte Nick, mire Ellie mosolyogva lábujjhegyre állt, és futólag arcon csókolta.

– Vigyázz magadra, Nick. Akkor holnap!

Ahogy Ellie megfordult és elsétált, Nick furcsán egyedül érezte magát.

Odahaza összegömbölyödve találta Rufust a vackán, a Sam holmijával teli dobozok mellett. A kutya felemelte a fejét, és a farkát csóválta, de a szeme ugyanolyan hatalmas és szomorú volt, mint mindig.

– Szia, kis haver! – köszöntötte Nick kedvesen, és ahogy letérdelt elé, Rufus nyüszítve felugrott, és megnyalta az arcát. – Sajnálom. Elég gyenge pótlék vagyok, mi? – Megsimogatta a kutyust, majd bement a konyhába. – Gyere, együnk, aztán sétálunk egyet, és utána megnézzük, van-e valami a tévében, jó?

Rufus farkcsóválva követte, és le sem vette róla a szemét.

3. FEJEZET

Másnap reggel Ellie mosolyogva konstataálta, hogy Nick betartotta az ígérétét, és tett fel neki vizet a teához. Amikor a lépcsőn találkozott vele, megkérdezte, jól van-e.

– Persze, mért ne lennék?

Ellie nem akarta szóba hozni az öccsét, ezért csak annyit mondott: „szuper”, és ment is tovább.

A nap folyamán már csak egyszer találkozott vele a folyosón, de a pusztá tudat, hogy Nick az épületben van, bizsergető várakozást keltett benne, mert bármikor összefuthattak.

A szerdát és a csütörtököt Ellie a gyerekeivel töltötte, a gondolataiban azonban csaknem szüntelenül ott kísértett Nick alakja. Nem győzte emlékeztetni magát, hogy csak egy kollégáról van szó, nem szabad a megszállottjának lennie.

Mivel péntek reggel esett az eső, Ellie kocsival vitte a gyerekeket óvodába, és útközben beadta a csomagokat Lizhez és Steve-hez, mert apás hétvége volt.

A rendelőbeli társalgó tűzhelyén ott volt a meleg víz, de Nick sehol. Ellis kissé csalódott volt. *Milyen butaság...*

Készített egy kávét, aztán lement a földszintre, és elkezdte a rendelést.

Nickkel csak az ebédszünet végén találkozott a lépcsőn.

– Bujkász előlem? – viccelődött.

– Dehogysis, mért bujkálnék? Igazából reméltem, hogy találkozunk. A hétvégén nem nálad lesznek a gyerekek, ugye?

Ellie bólintott.

– Miért?

– Van kedved hozzá, hogy te legyél az első vendégem? Persze csak ha nincs jobb dolgod.

Ellie igyekezett nem kimutatni az örömét.

– Lássuk csak... Mosnom kell, alaposan kitakarítani a házat, gyomlálni a kertben...

– Akkor ez egy „nem”?

– Dehogy! – Ellie elmosolyodott. – Mikor?

– Alkalmazkodom hozzád. Ma vagy holnap vacsora, holnap vagy vasárnap ebéd.

– A ma este jó lenne, de az kicsit túl hamar van, nem? Hacsak nem rendelni akarod az ételt.

– Nekem teljesen jó a ma este.

– Tudsz főzni?

Nick nevetett.

– Mi van, ha azt mondom, nem?

– Akkor előbb eszem valamit otthon – nevetett Ellie is.

– Nem kell, tudok főzni. Van valami, amire figyelnem kell?

Amikor Ellie megrázta a fejét, Nick boldogan elmosolyodott.

– Az jó, mert már előkészítettem valamit. Akkor fél nyolc?

– Jól hangzik. Vigyek valamit?

– Ne, csak legyél éhes.

Nick lámpalázban égett.

De hát miért? Végül is ez nem randi! Csak meghívott egy kollégát vacsorára; afféle házavató, semmi különös.

Rendet rakott, amennyire tudott, aztán bekapcsolta a sütőt, és nekiállt előkészíteni a lazacot. Ha Ellie megérkezik, beteszi a sütőbe. A saláta és a rizs is készen állt, a csokoládépuđing kicsomagolva, a bor behűtve.

Ellie mosolyogva, kezében egy cserepes növényt tartva érkezett.

– Boldog beköltözést!

Nick is mosolygott, elvette a növényt, és megpuszilta Ellie arcát, miközben próbált nem tudomást venni a szívében jelentkező furcsa érzésről. Amikor a növényt letette, Ellie már guggolt, és a hátára fordult Rufus hasát vakargatta.

– Nagyon cuki.

– Az. És elég félős, biztos mert burokban élt.

– Most nem tűnik valami félénknek. – Ellie felállt, és kíváncsian körülnézett. – Az a lépcső hová vezet?

– A nappaliba. Töltsünk magunknak valami italt, és ülünk le. Onnan jól rá lehet látni a kertre, és még világos van. Vagy előbb mutassam meg a házat?

– Igen, borzasztóan kíváncsi vagyok rá. Csomószor jártam erre a tengerpartra menet, és mindig arra gondoltam, milyen lehet idebent.

A konyha felé menet Nick visszanézett rá.

– Fehérbor jöhet? Vagy inkább mást?

– Egy kis fehérbort, köszönöm. Hű, de tágas ez a konyha!

– Itt minden tágas. Négy hálószoba van, szóval ha a húgaim a tengerparton akarnak nyaralni, akkor alhatnak itt a családjukkal. Gyere, megmutatom...

Nick végigvezette Ellie-t a keskeny folyosón a ház hátsó részébe, és közben minden szobába benyitott.

– A hálószobák ezen az oldalon vannak, és a kertre néznek, a fürdőszobák meg az utcára. Nem túl flancos, de praktikus.

– Tényleg az. Jó sok dobozod van.

– Igen. Mióta Rachel elment, és eladtuk a házat, az egész életem dobozokba van csomagolva.

– Ő a feleséged?

– Igen, a volt feleségem. Lelépett. És mivel a szüleim nem tudták, mit kezdjenek Sam holmijával, elhoztam azt is. Én sem tudom, mit kezdjek vele, de kidobni sem tudnám, és rengeteg helyem van. Majd lesz vele valami.

Ellie aggodalmasan nézett rá.

– Sokat gondolsz rá, ugye? – kérdezte lány hangon.

Nick csak elmosolyodott, és ment tovább.

– Ez az én hálószobám. Nagyobb, mint a többi, és öltözőszoba meg saját fürdőszoba is tartozik hozzá, sőt egy ajtó is a kertre.

Ellie megnézte az egyszerű bútorokat, a makulátlan fehér ágyneműt, és felsóhajtott.

– Hú, de irigyellek, hogy ennyi helyed van!

Amikor a férfi felé fordult, mintha bűntudatot látott volna megvillanni a tekintetében. De miért? Miért kellene bűntudatot éreznie?

– Na, eleget láttál? Gyere a konyhába, beteszem a halat a sütőbe. Szereted a terijaki lazacot rizzsel?

– Nem, szörnyen hangzik – válaszolta Ellie, de a szeme csillogott.

Nick elfojtott egy mosolyt. A konyhában betette a tepsit a sütőbe, bort töltött két pohárba, és bevezette Ellie-t a nappaliba.

– De szép ez a szoba! – mondta Ellie lelkesen. – Olyan világos. És milyen gyönyörű a naplemente!

– Tudom. Egész nap itt tudnék ülni, és nézni az eget.

Az ételek egyszerűek voltak, de finomak, és vacsora során Ellie új oldaláról ismerte meg Nicket. Az arckifejezése a legkülönfélébb érzésekről árulkodott, amiket Ellie nem mindig tudott egyértelműen azonosítani, de a szomorúság ott volt köztük.

Vacsora után leültek a nappaliban. Ellie kényelembe helyezte magát az egyik kanapé sarkában, és felhúzta a lábát, Nick pedig a másik, erre merőleges kanapén foglalt helyet.

Az állólámpa fényében Ellie a szemébe nézett.

– Mesélj az öcsédről – kérte halkán.

Nick megdermedt, és elfordította a tekintetét.

– Mit akarsz tudni?

– Hogy milyen ember volt. Mennyiben volt korlátozott az élete, és neked mi volt a szereped benne.

– Az én szerepem? – nézett a szemébe Nick.

Ellie bólintott.

– Minden családban, ahol fogyatékkal élő gyerek él, megvan mindenkinek a szerepe. Gondolom, erre korán rájöttél.

Nick ismét félrenézett.

– Igen, mondhatni. Az én szerepem? – Megvonta a vállát. – A testvére voltam. Nagyon megviselt a betegsége, de közben ő volt a támaszom, aki meghallgatott, és feltétel nélkül szeretett.

– Tudott kommunikálni?

– Ó, igen. Értettem őt, és jól éreztük magunkat együtt, amíg nem rosszabbodott az állapota. Gyerekkorunkban ez szinte normális volt nekem, de amikor én tizenkét, ő pedig tizenegy éves volt, anyám váratlanul teherbe esett az ikrekkel. És akkor minden megváltozott.

– Minden?

Nick bólintott.

– Apám felmondott a munkahelyén, és otthonról dolgozott, hogy segítsen anyámnak a hűgaim mellett, úgyhogy Sam gondozása egyre inkább rám maradt. Mindketten iskolába jártunk, ő egy speciális intézménybe, vitték-hozták, de este, hétvégén és ünnepnapokon egyre többet voltam vele, hogy anya vigyázhasson az ikrekre, apa meg dolgozhasson. És nem jártunk többet sehová, mert kényelmetlen volt négy gyerekkel kimozdulni úgy, hogy az egyikük ráadásul kerekesszékes. Még olyan kocsink sem volt, amelyben mindnyájan elfértünk volna.

– Tehát az egész családi otthonülő életet élt, ami nagyrészt az öcséd körül forgott?

Nick megint bólintott.

– És mivel apámnak pénzt kellett keresnie, anyának meg ott volt a házimunka, sokat vigyáztam a lányokra és Samre. Már majdnem tizenhét éves voltam, és szerettem volna a saját életemet élni, a lányok viszont még csak ötévesek, és tipikus lányos dolgokat akartak csinálni, amit utáltam. Úgyhogy az életem úgy zajlott, hogy vagy a szobámban ültem és tanultam, vagy kint voltam a lányokkal a kertben, illetve a játszótéren. És folyton azt hallgathattam, hogy én ugyan ne mondjam meg nekik, mit szabad és mit nem, mert nem vagyok az apjuk. Úgyhogy egy ponton eldöntöttem, hogy most én jövök.

Volt valami Nick hangjában, amitől megfagyott a vér Ellie ereiben.

– Te jössz?

Nick nyelt egyet.

– Igen. Valamiért úgy gondoltam, jó ötlet lehajtani biciklivel a garázs tetejéről.

Ellie rémülten kimeresztette a szemét.

Nick elkínzottan felnevetett.

– Fel akartam hívni magamra a figyelmet. Tudtam, hogy meg fogok sérülni, de nem érdekelt. Nyári szünet volt, elegendő lett belőle, hogy kihasználják. A kertünk lejtős, a garázs a domboldalba épült, szóval gyakorlatilag azt csináltam, mint a síugrók a sáncon. Gondolom, mondanom sem kell, hogy nem lett jó vége.

Ellie-t émelygés fogta el.

– Mi történt?

– Több helyen eltört a bokám és a medencecsontom. – Rövid szünet után Nick kesernyés mosollyal hozzátette: – És voltak még járulékos károk is.

– Milyenek?

– Mondjuk úgy, hogy Rachellel ezért nem lett soha gyerekünk... vagy legalábbis ez volt az egyik oka.

Te jó ég!

– Elvesztetted az eszméletedet? – kérdezte Ellie.

Nick szárazon felnevetett, és megrázta a fejét.

– Sajnos nem, legalábbis amíg a mentő meg nem érkezett, és az orvos helyre nem tette a lábam. Nem volt kellemes. Az egész szörnyű volt: a szüleim halálra voltak rémülve, a húgaim sírtak, Sam pedig kiabált a házban, mert hallotta, hogy valami baj történt. Hát, legalább sikerült felhívnom magamra a figyelmüket...

– És ez segített?

– Dehogy. Illetve annyiban igen, hogy jobban megértettem, min megy keresztül Sam nap mint nap. Egy tinédzsernek nincs annál rosszabb, mint amikor olyan helyeken... khm...

– Jaj, te szegény!

– Szegény? Vadbarom voltam, csak azt kaptam, amit megérdemeltem. Mindenesetre a szüleim nem érdemelték meg. Csak még több gondot okoztam nekik, volt is lelkifurdalásom emiatt. Mikor kiengedtek a kórházból, összeszedtem magam, és ők is kicsit jobban tekintettel voltak rám, amikor rám bízta a testvéreimet. És megtanultam néha nemet mondani. Szóval ez a kis kaszkadőrmutatvány végső soron mindenkinek jót tett valamennyire.

– Mennyi ideig voltál kórházban? – kérdezte Ellie.

– Több hétig. Nem emlékszem pontosan, mennyi ideig, de a nyári szünet után még egy jó darabig nem jártam iskolába. Volt időm sajnálni magam, miközben el kellett viselnem, hogy a legintimebb testrészeimet műtik – tette hozzá Nick szégyenlős nevetéssel.

– Biztos jó sebész volt.

– Sőt kiváló, de csodát ő sem tudott tenni.

– Nagyon kemény lecke – állapította meg Ellie.

Nick elkomolyodott.

– Az volt, de lehetett volna sokkal rosszabb is. Akkor találtam ki, hogy orvosira megyek. Egy ideig fontolgattam, hogy urológus leszek.

– Aztán mégis általános orvos lettél.

– Igen, mert ez szélesebb körű, és jobban el lehet helyezkedni. Azzal pedig megbékéltem, hogy nem lehet gyerekem. Azt hittem, Rachel is, de aztán elhagyott, amikor Samnek rosszabbodott az állapota, és egyre többet kellett mellette lennem. Egy másik férfival találkoztam.

– Akkor hagyott el, amikor a legnagyobb szükséged volt a támogatására? Ez nagyon szívtelen dolog!

– Van ilyen. Téged is terhesen hagyott el a férjed.

– Igaz. És Rachelnek lett gyereke attól az új férfitől?

– Igen. Már terhes volt, amikor elhagyott, és a gyerek nem lehetett az enyém, mert nem próbálkoztunk mesterséges megtermékenyítéssel.

– Szóval ez még mindig egy lehetőség?

– Igen. Ha tényleg akartunk volna gyereket, megpróbálhattak volna spermát kinyerni a megmaradt egészséges szövetekből. De ő nem akart hormonkezelést, mert az egyik barátnőjének rossz tapasztalatai voltak.

– És ez az egyetlen mód, hogy gyereked legyen?

– Igen. Az ondóvezeték teljesen szétroncsolódott. Vaktölténnyel lövöldözöm.

– De minden más működik? – kérdezte Ellie gondolkodás nélkül, és arcába szökött a vér. – El sem hiszem, hogy ezt mondtam. Bocs...

Nicknek csillogott a szeme, és lassan megcsóválta a fejét.

– Ne mentegetőzz. Már azért megérte, hogy milyen arcot vágjál. És igen, minden más működik, köszi az aggodást – tette hozzá mosolyogva.

– Akkor mázlid volt.

– Igen. Meg akarsz győződni róla?

Ellie döbbenet meredt Nickre, és néhány másodpercig egyikük sem szólt semmit. Végül Nick ismét elmosolyodott, és hátradőlt.

– Inkább kihagyom, ha nem baj – felelte Ellie mosolyogva, de a szíve hevesen kalapált, mert még soha nem kívánt így férfit.

Miért mondtam ezt? – bosszankodott magán Nick. Minden olyan jól ment, erre most elijesztette Ellie-t ezzel a suttyó poénnal!

Felállt a kanapéról.

– Kérsz még egy kávét?

Ellie megrázta a fejét, és szintén felállt, láthatóan még mindig zavarban volt.

– Nem, én... jobb, ha most megyek. Még sok dolgom van.

– Péntek este tizenegykor?

Ellie az órájára pillantott, aztán újra a férfira.

– Nick, én... – Vett egy mély levegőt, elhaladt Nick mellett, és megállt a bejárati ajtónál. – Mennem kell.

Nick követte, és megállt egy karnyújtásnyira tőle. Ellie szeme sokféle érzésről árulkodott, de az elutasítás nem volt köztük.

– Nem kell, ha nem akarsz, Ellie. Bocs az előbbiért, bunkóság volt. Nagyon örülnék, ha maradnál még. Tényleg.

Egy pillanatig egymás szemébe néztek, aztán a nő tett egy kis lépést Nick felé, majd még egyet.

– Ez nem jó ötlet – mondta csöndesen.

– Valószínűleg nem.

Nick felemelte a kezét, ujjjaival végigsimított Ellie arcán, majd a hüvelykujjával az ajkán. Ellie megnyalta az ajkát, és Nicknek elakadt a lélegzete.

– Maradj velem, Ellie! – kérte, mire ő halk sóhajjal odabújt hozzá.